

РЕШЕНИЕ

№ 40062

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8557**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144, ал. 1 във вр. чл. чл. 160, ал. 1 във вр. чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Производството е образувано по жалба на „СИМЕ ПРОПЪРТИС“ ООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] срещу Решение № ПИ-241/25.07.2025 г. на зам. директора на ТД на НАП- С. Ц. С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № С250022-137-0002190/25.03.2025 г. на главен публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., с което публичният изпълнител е отказал да признае за погасени по давност и да прекрати производството по принудително събиране на публични задължения – лихви в размер на 24 506,37 лв. , неудовлетворени в производството по несъстоятелност на жалбоподателя и възникнали след датите, до които са били начислени лихвите в молбите за предявяване на публичните вземания в производството по несъстоятелност на жалбоподателя. Моли отмяна на решението и връщане на делото като преписка на ответната администрация със задължителни указания по приложението на закона. Претендира деловодни разноски.

Ответникът зам. директора на ТД на НАП- С. оспорва изцяло жалбата. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, по реда на § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на административния акт по чл. 146 от АПК и чл.

160, ал. 2 от ДОПК:

От представените по делото доказателства се установява, че в ТД на НАП С. е образувано срещу "СИМЕ ПРОПЪРТИС" ООД, изпълнително дело /ИД/ под № 22150027051/2015 г. "СИМЕ ПРОПЪРТИС" ООД е бил в открито производството по несъстоятелност с Решение № 816/29.12.2008 г., постановено по т. д. № 1069/2008 г. по описа на Окръжен съд София. С молба с вх. № 260223/18.02.2023 г., от страна на "СИМЕ ПРОПЪРТИС" ООД е направено искане за прекратяване на производството по несъстоятелност на основание чл. 740, ал. 2 от ТЗ, към което са приложени договори за уреждане на плащанията с всички кредитори с приети вземания. Предявените от НАП публични вземания, включени в одобрените от съда списъци на приети вземания на кредиторите в производството по несъстоятелност на "СИМЕ ПРОПЪРТИС" ООД след изпълнение на изготвените от синдика сметки за разпределение на суми и плащания от трети лица са погасени съобразно размерите посочени в списъците. С писма изх. № 95-00-73/10#18/13.12.2017 г., № 95-00-73/10#23/28.02.2018 г., № 95-00-73/10#28/16.05.2019 г. и № 95-00-73/10/29.03.2022 г., ТД на НАП С. е уведомена за извършени разпределения на суми по реда на чл. 722, ал. 1, т. 7 и т. 9 от ТЗ на постъпили суми по банкова сметка на ЦУ на НАП за удовлетворяване на приети в производството по несъстоятелност публични вземания. След извършеното разпределение на сумите и погасяване на част от вземанията, било констатирано, че оставали неудовлетворени публични задължения на дружеството в размер на 23 658, 53 лв., описани в писма на НАП с изх. № 95-00-73/10#40/30.03.2022 г. и изх. № 95-00-73/10#42/03.05.2022 г. до съда по несъстоятелността. Същите представляват лихви, изчислени до окончателното погасяване на главниците и възникнали след датите, до които са били начислени лихвите в молбите за предявяване на публичните вземания с молби изх. № 95-00-73/30.04.2010 г., изх. № 95-00-73/04.04.2012 г. и изх. № 95-00-73/10/29.03.2017 г. Публичните вземания за главници са включени в одобрени от съда списъци на приети вземания на кредиторите, обявени под № 2010052711131, № 20120426095834 и № 20170629141240 в ТРРЮЛНЦ по партидата на "СИМЕ ПРОПЪРТИС" ООД. Производството по несъстоятелност е прекратено на основание чл. 740, ал. 2 от ТЗ с решение № 331/21.05.2024 г. по т.д. № 689/2023 г. на САС, ТО, 15-ти с-в, което отменя решение № 26007/23.05.2023 г. по т.д. № 1069/2008 г. на ОС [населено място], а касационното производство не е допуснато с определение № 2524/02.10.2024 г. по т.д. № 1631/2024 г. на ВКС, ТК, Първо отделение. По посоченото прекратено на основание чл. 740, ал. 2 от ТЗ производство по несъстоятелност на жалбоподателя, страна и касатор е НАП. С решението на САС е прието, че процесните лихви от 23 658,53 лв. , олихвени от публичния изпълнител с процесното разпореждане към датата на постановяването му на 24 506,37 лв. , са погасени на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ, като непредявени в производството по несъстоятелност. Съгласно посочената разпоредба на ТЗ, непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права се погасяват. На основание чл. 297 от ГПК влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища, учреждения и общини в Република България, а съгласно чл. 299, ал. 1 и ал. 2 от ГПК спор, разрешен с влязло в сила решение, не може да бъде пререшаван освен в случаите, когато законът разпорежда друго; повторно заведеното дело се прекратява служебно от съда. Или, в конкретния случай спорът между жалбоподателя и НАП по дължимостта на процесните лихви от 23 658,53 лв. , олихвени от публичния изпълнител с процесното разпореждане към датата на постановяването му на 24 506,37 лв. , е решен с влязло в сила решение, че лихвите не се дължат като погасени на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ. В този смисъл, събирането им от НАП по процесното изпълнително дело е без основание и производството следва да се прекрати. До тези изводи не е стигнал решаващият орган с обжалваното решение, доколкото не е обсъдил оплакванията на жалбоподателя по

възражението му вх. № 55-2214-564/18.03.2025 г. С посоченото възражение се релевират и доводи за изтекла погасителна давност, които са ирелевантни, доколкото лихвите са погасени на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ, но се релевират и доводи за погасяване на лихвите по посочения текст от ТЗ, които не са обсъдени с обжалваното решение. С последното се развиват доводи относно института на погасителната давност в публичното и частното право, на събирането на публични вземания от несъстоятелен търговец и преливането на институтите на публичното и частното право от един в друг при открито производство по несъстоятелност на длъжник. Тези доводи биха били релевантни ако процесното публично вземане за лихви беше включено в договора по чл. 740, ал. 1 от ТЗ, какъвто не е настоящият случай.

Предвид гореизложеното, и на основание 144, ал. 1 във вр. чл. 160, ал. 1 във вр. чл. 268, ал. 1 от ДОПК съдът приема, че жалбата следва да се уважи.

Предвид гореизложеното, и на основание 144, ал. 1 във вр. чл. 160, ал. 3 във вр. чл. 268, ал. 1 от ДОПК съдът приема, че делото следва да се върне като преписка на главен публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С. за съобразяване на мотивите на настоящото решение.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК във вр. чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, на жалбоподателя следва да се присъдят деловони разноски в размер на 1 550 лв. /1500 лв. адвокатско възнаграждение и 50 лв. ДТ/.

Прилагайки чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК във вр. чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа съдът уважава възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя от 3 000 лв. Съдът взема предвид, че минимумът по чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата е 2 605,57 лв. Конкретното дело не е с висока правна или фактическа сложност и е приключило в едно открито съдебно заседание. Следователно, на ответната администрация не следва да се присъди минимумът по Наредбата, а следва да се присъдят 1 000 лв. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по изпълнителна сделка във връзка с осъществяването поцесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните

норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен авдотаматизъм е антиконкрутентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по 1 500 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ , по жалба на „СИМЕ ПРОПЪРТИС“ ООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], Решение № ПИ-241/25.07.2025 г. на зам. директора на ТД на НАП- С. Ц. С., както и Разпореждане № С250022-137-0002190/25.03.2025 г. на главен публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

ВРЪЩА делото като преписка на публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С. за произнасяне в едноседмичен срок от постановяване на настоящото решение по възражение вх. № 55-2214-564/18.03.2025 г. на жалбоподателя „СИМЕ ПРОПЪРТИС“ ООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], при съобразяване на мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на жалбоподателя „СИМЕ ПРОПЪРТИС“ ООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], на осн. чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, сумата от 1 550 лв. деловодни разноски.

Решението не подлежи на обжалване.